Daniel - un martor credincios

Daniel - un martor credincios

Daniel suferea în Babilon, era izolat, dar calea spre Dumnezeu este întotdeauna deschisă credinţei. Cu greu vom găsi în Scripturi un om, care să aibă o mărturie la fel de curată ca Daniel. În viaţa sa, chiar şi în cele mai nefavorabile condiţii, nu exista nimic de obiectat. Daniel L-a căutat pe Dumnezeu. El se găsea acolo la curtea împăratului, căruia i s-a supus, dar a rămas separat pentru Dumnezeu. El nu a mâncat din pâinea împăratului şi nu a băut din vinul său. El nu a avut niciun fel de părtăşie cu împăratul, căruia îi slujea. Bem noi din paharul acestei lumi? Mâncăm noi pâinea lumii? Dacă ne hrănim cu mâncarea acestei lumi, nu vom putea fi niciodată fideli ca Daniel şi ca cei trei prieteni ai săi. Ei erau acolo şi sufereau; numai Dumnezeu era cu ei şi răspundea nevoilor inimilor lor şi credinţei lor. Pentru a-L găsi pe Dumnezeu, ei s-au separat. Ei şi-au exercitat slujba ireproşabil. Cei care îi înconjurau ar fi dorit să dovedească greşelile lor, pentru a-i condamna şi executa – din invidie. Dumnezeu i-a dăruit lui Daniel o pricepere extraordinară, dar şi faţă de lume el era neîntrecut şi fidel în slujba sa. Atunci, au răspândit minciuni despre Daniel.

Dumnezeu i-a venit în ajutor lui Daniel şi celor trei prieteni ai săi, care în timpul perioadei de pregătire de trei ani nu au mâncat mâncarea împăratului şi nu au băut vinul acestuia. Ei au aflat prezenţa lui Dumnezeu; ei nu se puteau hrăni în acelaşi timp cu hrana împăratului şi din Dumnezeu Însuşi. Nici noi nu putem fi fericiţi cu Domnul şi în acelaşi timp să mâncăm „mâncarea“ lumii.

Daniel era fidel, fără zgomot, fără senzaţie; atitudinea sa era un refuz liniştit şi fidel, inima sa era stabilă şi de nezguduit, călăuzită de teama de Dumnezeu. Este aceasta şi atitudinea noastră în adâncul inimii noastre? Daniel nu s-a comportat astfel, pentru că s-a gândit la viitor; el a fost fidel în prezent. Modestia şi fidelitatea au strălucit la Daniel şi la cei trei prieteni ai săi. Pe baza acestei separări, a acestui nazireat, Dumnezeu a dăruit lui Daniel şi prietenilor săi pricepere. Noi înţelegem gândurile lui Dumnezeu şi Cuvântul Său în măsura în care suntem despărţiţi de lume. Înţelegerea gândurilor lui Dumnezeu, bucuria pentru lucrurile lui Dumnezeu se află într-un raport exact cu mă-sura despărţirii, pe care o realizăm faţă de lume. Daniel nu a ieşit din lume; el şi-a îndeplinit îndatoririle, le-a rezolvat cu cea mai mare grijă. Dar din punct de vedere moral, el era un străin. Inima sa era la Dumnezeul cerurilor, pentru a folosi o expresie care apare în cartea Daniel.

Dumnezeu l-a neliniştit pe marele împărat printr-un vis. Nimeni nu a fost capabil să descopere visul. Atunci, înţelepciunea lui Daniel a strălucit, dar mai mult decât înţelepciunea sa, a strălucit teama sa de Dumnezeu. Viaţa lui Daniel şi a prietenilor săi era în joc. Împăratul era mânios şi urma să omoare pe toţi înţelepţii, dar intervenţia lui Daniel l-a oprit de la această faptă. Daniel a discutat cu prietenii săi. Era o dificultate şi nu ştiau cum să o soluţioneze; ei s-au rugat, L-au întrebat pe Dumnezeu. Nu era vorba numai de a tălmăci visul, ci să redea însemnătatea lui. Aceasta venea de la Dumnezeu, pentru că El dorea să arate că Se afla peste împărat şi peste toţi înţelepţii săi. Dumnezeu dorea să-Şi arate slava Sa în oameni. Domnul va fi admirat în cei care au crezut. Dar El doreşte ca acest lucru să se petreacă deja acum pe pământ. El nu a trimis un înger, cum ar fi putut să facă. El l-a pus pe Daniel şi pe cei trei prieteni ai săi la încercare. Credinţa a intrat în acţiune, iar Dumnezeu a răspuns. El a descoperit visul şi însemnătatea lui. Pentru aceasta au fost necesare două lucruri: despărţirea de lume şi aşteptarea în rugăciune.

Daniel s-a rugat. „Atunci taina a fost descoperită lui Daniel într-o viziune de noapte“ (2.19). Prin puterea sa, Daniel nu era mai capabil decât un altul de a explica visul, dar el se temea de Dumnezeu şi se despărţea de ceea ce Se despărţea Dumnezeu. Nu spune că Îl iubeşti pe Dumnezeu, dacă rămâi în contact cu lucruri insuportabile pentru Dumnezeu! Visul i-a fost descoperit lui Daniel. Înainte de a-i da răspunsul lui Nebucadneţar, înainte de a face chiar un pas, s-a plecat pe genunchi, s-a plecat înaintea lui Dumnezeu şi L-a lăudat: „Ţie, Dumnezeul părinţilor mei, Îţi aduc laude...“ Aceasta este ordinea corectă. La fel şi Eliezer, după o călătorie lungă, în clipa în care Dumnezeu i-a răspuns, s-a plecat înaintea Lui pentru a-L lăuda (Geneza 24). Îi acordăm lui Dumnezeu primul loc, când ne eliberează, când ne răspunde? De câte ori dragostea noastră faţă de El este numai pe buzele noastre şi cât de puţin domneşte ea în inimile noastre! Ştim să-i arătăm prea puţin lui Dumnezeu că Îl iubim, pentru că Îl iubim puţin. Ce încredere în Dumnezeu s-a văzut la Daniel şi la cei trei prieteni ai săi, şi aceasta chiar în momentul în care toţi păreau să fie contra lor!

Credinţa are întotdeauna o cale; calea poate fi îngustă, dar ea este clară, plină de pace şi fericire. Să-L lăudăm pe Domnul, pentru că ne-a dat exemplul lui Daniel în Cuvântul Său! Calea credinţei aduce cu sine încercare în rugăciune, în despărţirea de tot ceea ce Dumnezeu este despărţit prin natura Sa, de tot ceea ce S-a despărţit Domnul Isus. Atunci inima este sinceră. Să-L onorăm tot mai mult pe Dumnezeu! El onorează credinţa. Aceşti tineri evrei L-au onorat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu le-a dat o onoare în strânsă legătură cu Numele Său. Şi credinţa prietenilor lui Daniel a fost tare, când mai târziu aceştia au ocupat posturi înalte. Aceşti tineri evrei au fost încercaţi şi au rămas fideli. În cuptor au ars numai legăturile lor; focul nu a putut să le facă nimic, ci doar i-a eliberat de legăturile lor! Împăratul poruncise să fie legaţi. Dar când a venit la cuptor, i-a văzut în compania Aceluia în a Cărui prezenţă focul nu are nicio putere. Credinţa activă şi vie Îl găseşte oriunde pe Dumnezeu şi atunci nu se mai simte focul. Să ne temem de Dumnezeu şi să-i dăm onoare, acum şi întotdeauna!